

Miroslav Kemel

„Když začínám psát text, většinou ještě nevím, o čem bude“

Jeho karikatury rozeznáte na první pohled, jako písničkáře ho na první poslech poznají spíš opravdoví hudební fajnšmekři. Má za sebou čtyři autorská alba, z nichž první – *Krajem šel anděl* – vyšlo už v roce 2011. Loni vydal *Vlčí stopy*. Karikaturista a hudebník Miroslav Kemel.

TEXT: VLADIMÍR KROC, FOTO: ARCHIV MIROSLAVA KEMELA

Máte písničkářský i kreslířský web. Znamená to, že jsou dva Miroslavové Kemelové? Jak často se potkávají?

Ano, schválně tyto dvě disciplíny oděluji. Když se věnuji jedné, jistá část mozku odpočívá, a pak je to zas naopak. Důsledně se snažím tyto dva světy odělovat, prakticky nikde se neprotínají. Hledám-li styčné body písničkářství a práce karikaturisty, kterou považuji za zvláštní druh novinařiny, napadá mě snad jistá nadsázka a odstup. To má moje kreslení a hraní snad společné. A došlo mi, že v kresbě často využívám zvířata, podobně jako názvy písniček vybírám mnohdy podle zvířat a jejich charakterových vlastností.

Promítá se do vašich autorských písniček humor, který známe z vašich kreslených vtipů?

Zcela výjimečně, snad jen jako zkratka, nadsázka, ale v písničkách je to spíš ten záдумčivý Kemel. Věnuji se povětšinou vážným tématům a vztahům. Často je to velmi osobní zpověď.

Jo, to je moje koncertní šňůra...

Loni na podzim jste vydal album *Vlčí stopy*. Není v něm víc nostalgie než v předešlých písňových kolekcích?

Celkem licky ano, album vznikalo za

lockdownu, nikdo jsme nevěděli, co bude. Většinu času jsem trávil sám na chalupě na Podblanicku. Nebylo to nijak prvoplánové, ale ta nálada se do vyznění skladeb musela nutně promítnout.

Nebyl v tom však žádný záměr. Když začínám psát text, málokdy vím, o čem bude, teprve rozvíjím obraz. Tak vznikla třeba titulní skladba poslední desky Vlk.

Jak dlouho ve vašem případě trvá proces vzniku písničky?

To se nedá říct, někdy celá písnička – melodie i slova – vznikne během chvilky, jindy se s tím doslova mořím. Ne že bych se přímo trápil, ale hraji si s textem, a to klidně měsíc dva. Předělávám ho, odkládám, vracím se, znovu přepisuji. U kresby je to jiné, ta musí být hotova hned, a je fakt těžké najít správnou polohu. Abych ji vypointoval s co nejkratším textem – a v tom lepším případě, abych část pointy nechal na samotných čtenářích. U písničky tomu nechávám úplně volný průběh, tam „nemusím“, takže čekám, jestli mě něco shora ťukne, jestli něco přijde.

Písničku totiž mohu dělat ve chvíli, kdy mám určité rozpoložení mysli – a taky dost času a klid. Zatímco kresbu musím nakreslit téměř denně.

Takže muzicírování je větší svoboda než žurnalistická práce?

To rozhodně, ale obojí mě stále baví. Je to svobodný prostor pro sebevyjádření.

Album Vlčí stopy produkoval muzikant mnoha dovedností Petr Ostrouchov, známý ze spolupráce například s Vladimírem Mišíkem, kdysi s kapelou Sto zvířat. Jak se práce na této desce lišila od vzniku předchozích alb?

Výrazně, už proto, že Petr Ostrouchov ho nahrával nikoli s mojí, ale se svojí kapelou Blue Shadows, což jsou velcí profici. S obrovskou zvědavostí

MIROSLAV KEMEL

se narodil 11. 11. 1963 v Praze. Vystudoval Stavební fakultu ČVUT. Absolvoval kurzy figurální kresby u Borise Jirků na Vysoké škole umělecko-průmyslové. Od roku 1990 je na volné noze a živí se jako karikaturista, v současnosti kreslí pro deník Právo a týdeník Reportér. Dlouhá léta se věnuje malování obrazů, akvarelu, akrylu, pastelu i oleji. Od roku 2009 vystupuje jako písničkář, doprovází se na akordeon, ukulele, foukací harmoniku a kytaru, někdy ho doprovází kapela, jindy koncertuje sám. Vydal čtyři alba – Krajem šel anděl, Nic víc, Ryby, raci a Vlčí stopy. Je ženatý, otec dvou synů.

a ostychem jsem sledoval jejich práci, byla to pro mě zajímavá zkušenost, za kterou jsem opravdu rád. Byl jsem překvapen, jak jim to „odsejpá“.

Jakým nástrojem je pro vás akordeon? Mimochodem, povídáme si v den, kdy si připomínáme Světový den akordeonu...

Pro mě zásadním. Odjakživa jsem jeho zvuk miloval, fascinoval mě, mám ho ve všech písničkách, v mojí tvorbě je naprosto dominantní, nikde nechybí. Proto je album Vlčí stopy značná změna oproti tomu, jak mě posluchači dosud znali. Opravdu je to ale výlet bokem, protože – tím, že mě doprovází Blue Shadows – na nahrávkách akordeon tentokrát vůbec nezazní. Je to útok stranou, ale rád se k němu opět vracím, nemám v úmyslu se této svojí charakteristiky zbavit.

A co ostatní nástroje, na které hrajete? Kytara, ukulele, foukací harmonika...

Nepředstírám, že bych na některý z nich uměl doopravdy hrát, v těchto případech jsem jen hráč amatér, proto se s nimi v kapele příliš neprosazují, spíš upozorňuji, čím dál častěji jsem jenom zpěvák.

Jak jste se hudebně našli s hercem a saxofonistou Vladimírem Javorským, který bývá na vašich koncertech občasným hostem?

Potkali jsme se na meditačním kempu věnovaném duchovnímu rozvoji, kde jsme si takzvané sedli, potom s námi byl na malířském workshopu, je to totiž muž mnoha talentů. Co se hudby týče, stal se mi velkou oporou, učitelem, produkoval a aranžoval moje druhé album. Respektuji ho jako zpěváka, při našich občasných výjezdech má na pódiu úžasné charisma a tomu odpovídající ohlas. Je to skvělý muzikant a všestranný umělec.

Vladimír Javorský spolu s kolegy z Národního divadla, herečkou Pavlou Beretovou, hraje ve videoklipu k titulní písni z vašeho předešlého alba Ryby, raci. Čím je pro vás téma písně osobní?

Je to už starší píseň o vztahové krizi, kterou si podle mě musí každý pár nutně dřív nebo později projít. Věřím, že my jsme to zvládli.

Jak jste spolu se ženou dlouho?

Počítá se to snadno – brali jsme se po ani ne roční známosti v září 1990, takže letos to bude už dvaatřicet let.

Hledám-li styčné body písničkářství a práce karikaturisty, kterou považuji za zvláštní druh novinářiny, napadá mě snad jistá nadsázka a odstup.

Nenapadlo vás využít obou Kemelů – Mirka a Miroslava – a udělat animovaný kreslený videoklip? Přimo se to nabízí...

Napadlo mě to, ale rychle jsem tu myšlenku zavrhl. Nepřišel jsem totiž na funkční způsob propojení, aby to dávalo smysl. Opravdu obě činnosti vnímám jako dva naprosto odlišné, vzájemně oddělené světy. Vím ale, že to je čistě subjektivní pohled, možná to tak ostatní nevidí. Nevylučuji ani, že se to může změnit. Zatím jsem ale nenalezl ten správný klíč.

Působíte spíš plaše, jak to jde dohromady s „frontmanstvím“ v kapele?

Nejste sice první, kdo říká, že tak působím, přesto mě to překvapuje. Víte, v mládí jsem hrával docela dobře basket, takže jsem si věřil, možná jsem býval celkem frajírek. Pravda je, že v muzice si nejsem tak úplně jistý, a možná proto se tak trochu držím zpátky. Ale nízkým sebevědomím rozhodně netrpím.

Album je poměrně nové, přesto: uvažujete už o dalším?

To ještě ne, ale už píšu nové texty. Teď spíš řešíme, jaký natočit videoklip, jestli k některé z písniček z tohoto alba, anebo už nějakou novinku. Ještě nevím. Chystám k vydání zpěvník vlastních písniček, připravuji ho už asi dva roky a vždycky ještě něco přibude, ale doufám, že letos konečně spatří světlo světa. ☒

